

ЧЕРВЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 11 (933)

Ціна номера 12 коп.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поглянь, здається, хтось з обласних керівників поїхав.
— Присядь, хай подумають що в нас кукурудза вже по самі пахви...

САНІТАРНИЙ ДЕНЬ

Весело, заповзятю пройшов санітарний день у селі Великі Мошки Овруцького району Житомирської області. Мешканці старанно перемили голові колгоспу т. Дубницькому кісточку за те, що він віддав сільську баню у повновладне господарювання горобцям та диним голубам.

БУДИНОК-ВИСТАВКА

КИЇВ. (Кор. ТАП). У Броварах будівельно-монтажний трест № 3 комбінату «Київпромбуд» завершує спорудження незвичайного житлового будинку, початого ще 1970 року. Це буде своєрідна виставка недоробок і огрехів, які трест ще інколи допускає. Кожна квар-

тира має своє «обличчя»: в одній не відчиниш дверей, в другій — вікон, в третій обсапється штукатурка, в четвертій — хвилию береться паркет і т. д.

Після здачі об'єкта в експлуатацію керівництво тресту планує організувати екскурсії в будинок, щоб екскурсанти на власні очі побачили, як не треба будувати.

Споруджується будинок на кошти членів житлово-будівельного кооперативу «Жовтневий».

ЗНАХІДКА В ГАЮ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Збираючи гриби у гаю, розташованому на околиці Новгород-Сіверського, місцевий житель Балашов М. І. натрапив на рештки старо-

давих дерев'яних будівель. Ретельне дослідження їх показало, що наші далекі предки вміли виробляти шифер, віконне скло, причому технологія виготовлення, судячи з усього, нічим не відрізнялася від сучасної. Запахло сенсацією.

Проте ненадовго. Керівники обласної ради по туризму та екскурсіях з усією відповідальністю заявили, що знайдені рештки будівель ніякого відношення до сивої давнини не мають, а являють собою 50 будиночків під майбутню турбазу. Завезли їх у гаю всього на-всього чотири роки тому. На підтвердження своїх слів керівники обласної ради представили бухгалтерські документи, які свідчили, що всі ці роки штат неіснуючої турбази регулярно одержував заробітну плату.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ВІДРЕМОНТУВАЛИ...

«Дорогий Перче!

Понад два роки не працює наш клуб. Спочатку він був у аварійному стані, потім сільська Рада (голова М. О. Музичко) почала ремонтувати його. Але...»

(З листа молоді села Долішній Лужок Дрогобицького району на Львівщині).

Всі радіють — літні люди,
Юнь щаслива й діти:
Скоро вже не страшно буде
У кіно сидіти
Чи літять-кружлять неспинно
У танку веселім,
Бо не падатиме глина
Шматтями зі стелі.
Лине птахом вість-розрада
Од хати до хати,
Що задумала сільрада
Клуб ремонтувати.

...Почались роботи вдало.
Далі ж — рідна нене! —
Поки дах ремонтували,
Провалилась сцена.
Поки сцену ту ладнали
Й ставили кулси,
Глядь — підлога в кінці залу.
Провалилась к бісу!
Потім випали «компактно»
Вікна, в дверях лутки,
Провалилась апаратна,
Тобто, кінобудка...

І тепер — аж серце красе —
Отой клуб-руїна
Від негоди пропадає,
Остаточо гине.
Та зате сільрада — рада:
Сум, печаль — к хворобам!
«В клубі був ремонт? Порядок!
Значить, щось ми робим?!»

І. НЕМИРОВИЧ.

— Пробачте, але у нього мені завжди жарко.

— Куди це ви?
— Та вирушаємо зі старою в турпохід. На літо свій будинок дачникам здали.

...І ось ми знову з вами стали свідками цікавих змагань. З одного боку виступають представники Чернігівського тресту громадського харчування, з другого — відповідальні працівники місцевого камвольно-суконного комбінату.

Більш як десятитисячний колектив текстильників ревно слідкує за результатами цього напруженого, тривалого, дещо дивного, але досить цікавого поєдинку. Особливий інтерес до нього пояснюється тим, що харчотрест обслуговує комбінатівські робітничі їдальні, а спортивні пристрасті розпалилися навколо шніцеля.

Важко зараз сказати, коли, хто і в чий ворота забив перший гол. Скоріше, боротьба йшла вхолосту. Бо роздратовані вболівальники почали скаржитися в різні інстанції. Врешті написали й до редакції, що короткі та довгі паси від одних відомчих воріт до інших не дають ніякого результату, а шніцель опинився у хронічному офсайді. Тобто поза грою. Популярно кажучи — поза увагою.

Правда, історія розвитку громадського харчування на комбінаті дещо спростовує цю тезу. Не можна сказати, що шніцель тут зовсім осиротів. Роками говорять і пишуть про нього робітники. Няньчаться з ним інспекції. Пробують на зуб численні комісії. На розмаїтих зібраннях згадують і про те, що буфети та їдальні «не задовольняють запитів робітників». А у міському відділі внутрішніх справ на основі незаперечних даних роблять висновки: у їдальнях Чернігівського тресту громадського харчування, розташованих на території камвольно-суконного комбінату, «систематично допускається обкрадання покупців».

Та повернімося до сучасності.

Давайте зайдемо на харчоблок, візьмемо кілька інтерв'ю та дещо перекусити.

У їдальні № 44 меню не таке вже й бідне: в ньому, крім традиційних борщу та шніцеля, значаться ще й свинина тушкована, сир, сметана, сирники, навіть котлети з риби та капусти. Смачно облизуючись, ми попросили що-небудь із тих делікатесів.

— Вже з'їли!

Шніцель у офсайді

(Майже спортивний репортаж)

Мабуть, попередні відвідувачі із понаднормовим апетитом виявились — усе підмели. Через те присутні у залі сердилися:

— Можна вічне меню викарбувати: борщ, котлета і шніцель.

— Бачите — в целофанових кульках їжу з дому носимо...

— Або на капроновий комбінат бігаємо їсти. Там і вареники бувають... А у нас, скільки не говори, нічого не зміниш.

Не поділяє їхнього настрою тільки завідувачий виробництвом їдальні Ф. М. Ілотовський. На запитання, чи не можна зробити так, щоб їжа була смачною і теплою, відповідає оптимістично:

— Будемо старатись! Будемо працювати по-іншому!

Ну, що ж, а ми — будемо надіятися. Бо досі

в практичній діяльності зава були неув'язки. Траплялося, не туди м'ясо кине: замість котла — у власну сумку. Чи то з неувважності, чи керуючись філософською істиною, що не хлібом єдиним живе людина. Філософський підхід до справи проявляли і деякі кухарі, буфетниці, кондитери 44-ї, 30-ї, 54-ї їдальні — пхали у сумки м'ясо, фарш, сметану, цукор. Борщ розбавляли водою, котлети набивали хлібом. У 30-ї їдальні досягли в цьому найвищих показників: калорійність котлет бувала занижена на 26 процентів, борщу — більш як наполовину...

Коли на кухнях пахне смаленим, а над відповідальними головами згущаються хмари, — навколо шніцеля розгоряються справжні спортивні баталії. Тоді й представники Чернігівського тресту громадського харчування, і керівники камвольно-суконного комбінату завзято атакують чужі ворота.

Скрутно в такі моменти доводиться завідувачому кушм їдальні О. П. Ревенку: треба ж якогось вирішувати насущні харчові проблеми, а водночас організувати захист і напад.

— Не вистачає працівників, особливо прибиральниць, — розводить руками Олександр Петрович. — Раніше комбінат нам підсобних робітників давав. Тепер дає в основному вказівки... День іноді уб'єш, поки електрика чи сантехніка допросишся.

— Самим робітників не вистачає, — легко відбиває цей напад заступник директора комбінату по кадрах і побуту Л. О. Склокіна. — Не так людей, як енергійності Ревенку бракує; вимогливості до кадрів, — переходить сама у наступ.

— До мене він за допомогою ні разу не звертався, — підключається до атаки голова комбінатівського комітету профспілки В. В. Руденко.

Мені дуже нагадує ця ситуація той футбольний момент, коли гравці, забувши про м'яч, починають суперечку поміж собою.

Як відомо, тоді втручається арбітр. Мабуть, і в цьому випадку варто зробити так само.

Є. КОЛОДІЧУК.

ДІТИ—НАШІ КВІТИ

«Перець» приселюдно засвідчує, що він бере дійове шефство над будівництвом дошкільних дитячих закладів — насамперед ясел і садочків. Водночас він зобов'язується не випускати з поля пильного зору все те, що для дітей наших тчеться, шнеться, варнється, печеться, пишеться, малюється і друкується. Щоб усе воно було добре, щоб все воно було до смаку нашій маленькій зміні.

«Перець» ласкаво просить намотати це повідомлення собі на вуса тим дядям і тьотям, котрі безпосередньо стикаються з усіма проблемами будівництва і виробництва для потреб нашого дитячого світу, котрі люблять на кожному кроці денарувати, що діти — то наші квіти, але частенько забувають, що квіти лише тоді гарно квітнуть, коли за ними добре доглядають, коли їх леліють.

Не будьте ж забудьками, дяді і тьоті, щоб на цьому ґрунті ніколи не «сапримаситися» вам із «Перцем».

Спасибі за увагу!

Діти — наші квіти, наша радість, наше майбутнє. Їх треба плекати, берегти і дбати про них. Для того й будують дитячі садочки, щоб малюки на радість батькам росли, наче квіти.

На Херсонщині і малюків не бракує, і садочків чимало. Але життя йде. Діти швидше народжуються, ніж виростають. Отже... садочки треба будувати ще...

І будують. Як будують і що з цього виходить — побачимо.

Є у Голій Пристані винрадгосп «Дніпровський». Виділив той радгосп у 1972 році 180 тисяч карбованців на будівництво дитячого садочка. Пересувна мехколона № 1 винрадгосптресту взялася той садочок будувати. Замість кількох місяців будували кілька років. Зате садочок — майже як лялечка. Щоб він був зовсім як лялечка і щоб зміг прийняти живих лялечок, треба ще: дошок для підлоги, оздоблювальної плитки, понад тисячу секцій батарей, п'ятсот квадратних метрів скла та іншого такого дріб'язку.

— Слухайте,— каже директор радгоспу товариш Цвятко будівельникам.— Ми вам платимо гроші? Платимо. Ви будете? Будете. Отже, й повинні себе укомплектовувати. Це за всіма правилами ділових угод.

— Слухайте,— відповідає начальник ПМК-12 (за той час ПМК-1 виросло до ПМК-12) товариш Смольников.— Але ж ви зацікавлені у садочкові? Зацікавлені. А літо надходить? Надходить. Руки робочі потрібні в полі? Потрібні... То навіщо бути дріб'язковими? «Вибивали» досі різний отакий дріб'язок, то вибивайте й далі...

І «зацікавленому» більш нічого не зостається робити, як виконувати роботу будівельників...

Деякі підприємства будують садочки господарським способом. Себто самотужки. Уже саме слово самотужки говорить багато. Та більше скаже той, хто буде. Ну, хоча б директор радгоспу «Чорноморський» села Круглоозерка Голопристанського району М. Ф. Хижняк.

— Бачите отой садочок, який ми закінчуємо будувати? Це наша радість і наше горе. Чомусь для тих, що будують господарським способом, ніхто нічого не комплектує. Особливо важко з сантехобладнанням. Вважають, що труби, батареї, унітази і все таке інше будуть падати з неба на радгоспне подвір'я.

Правда, керівництво радгоспу не молиться богу і не чекає, поки на будівельний майданчик впаде усе це з небес. Воно гасає по всіх усюдах, оббиває пороги земних установ, аби вимолити шматок якоїсь залізяки. А вже випрошеного теляти не слід і ганджувати. Продав Краснокутський деревообробний комбінат Харківської області радгоспові столярку для садочка. Ні косинців на вікнах, ні завісів, ні шпінгалетів. Та й самі ті віконні блоки зроблені стук-грюк, аби з рук. Але в радгоспі просять:

— Ради бога! Не чіпайте їх. Бо і цього наступного разу не дадуть...

Для будівельних організацій Херсонщини, які споруджують дитячі садочки, перш за все характерний олімпійський спокій.

Пересувна мехколона № 157 виробничого управління «Каховсьільбуд», яким керує О. С. Туровський, взялася за будівництво дитячого садочка у радгоспі «Скадовський-90» Скадовського району. Викопали яму. Засіли. Сидять.

Пересувна мехколона № 163 того ж управління буде садочок у радгоспі «Батумський» в Білозерці. Обіцяють до першого вересня здати. А в конторі радгоспу точаться суперечки. Одні кажуть — «включили у титульний список», інші — «не включили», хтось доводить — «крикнули «ура», а є такі, що запевняють, немов будівельники вже навіть викопали яму. Правда, де саме, ніхто не знає.

У м. Каховці садочок для дітей робітників заводу електрозварювального устаткування будувала пересувна мехколона № 165 тресту «Генічеськсьільбуд», яким керує В. М. Зальоткін. Усе вже готове, а садочка будівельники не здають.

— Не можемо здати,— кажуть.— Поки не збудуємо отих кількох житлових будинків, що поруч. Комунікації до них мусимо підключити.

— Неправда,— заперечують представники заводу.— Ми їм повністю оплатили за проведення траси від заводу...

На Шуменському масиві у Херсоні також споруджують дитячий садочок. Вартістю 315 тисяч карбованців. На перший квартал було заплановано освоїти 72 тисячі. Будівельники з тресту «Херсонжитлобуд» спромоглися освоїти аж... 900 карбованців.

— Як вам це вдалося? — питають керуючого трестом К. В. Базилевича.

— Бачите, ми склали графіки, є робоча сила. Наш колектив ще ніколи не підводив... Але... Нема палів. Уклали угоду з будуправлінням «Ескалація», а вони підводять.

— І вам не соромно підводити? — питають начальника управління «Ескалація» П. П. Сільченка.

— Соромно. Але ми не підводимо. Підводять нас. Львівський ремонтно-механічний завод. Не поставляє нам навісного обладнання для буронабивних палів... Завод, правда, підпорядкований комбінатові «Укрпромспецбуд». А керує цим комбінатом В. З. Кім. Ми йому вже послали телеграми, писали листи, телефонували... Хотіли сваритися. Але незручно якось. Віктор Зосимович і наш безпосередній начальник...

Отак будують. Кожен по-своєму. Кожному щось десь муляє. Кожен чухається і на іншого киває.

Один будівельник здивувався:

— А чого взагалі панікувати? Садочки будуть... На четвертий квартал заплановано — до нового року й здамо...

До нового року. Серед зими тобто. І так більшість садочків. Одні на зиму планують, інші — до зими дотягують. І заселяють малюків серед зими. Стіни сирі, опалення не відрегульоване. Діти на ручки хукають, няні та виховательки шпаклюють. Але дяді планувальники і дяді будівельники галочки поставили «здали», «заселили».

А чи не варто усе ж таки було б отим, хто планує, і отим, хто буде, якось разом зібратися. Засісти за круглий стіл і хоча б про отаке поговорити. Давайте, братці, будемо так планувати і так будувати, щоб дошкільні дитячі заклади і своєчасно здавати, і не здавати узимку. Бо воно ж таки й справді, що діти — наші квіти. А який розумний садівник серед зими квіти у садочку садить?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Херсонська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Думаю вийти за нього заміж. Він завжди задоволений нашими обідами і нашим обслуговуванням.

Жив собі у скромній хатині над самісіньким Дніпром міцний, як дуб, Кирило Кожум'яка. Він мочив у річці шкури і м'яв їх. Та не по одній, а по дванадцять одразу. Виконував Кирило свої особисті зобов'язання на 150—200 процентів. Мав би ще й вищі показники, якби Змія Горинич не відривав від роботи.

Та надокучили Кожум'яці поєдинки зі Змієм. До того ж вода в Дніпрі так забруднилася, що в ній дедалі небезпечніше було мочити шкури. Та й самотність сушила. І піддався наш герой міграції, перебрався до міста. Приходить він у бюро по трудовлаштуванню і каже:

— Я Кирило Кожум'яка. Хочу влаштуватися на роботу.

— Ваша спеціальність? — питають у нього.

— Кожум'яка.

— Гм... Куди ж вас приткнути? Футболістів масажувати? Так ви ж такий неотесаний, що й ребра спортсменам поламаєте. Зверніться краще у шевську майстерню № 56.

Там спочатку не повірили, що Кирило Кожум'яка уміє м'яти шкури, бо він не мав довідки. Тоді славний молодець згріб усі заготовки і так старанно їх пом'яв, що ледве не зітер на порох.

— Молодець! Такі старанні та дуже працівники нам потрібні, — задрів завідувач майстернею. — Приймаємо тебе на роботу. Будеш жити, як у тридев'ятім царстві. Заробітки у нас високі, колектив спо... кгм... згуртований, активний. До речі, участь у громадському житті брав?

— Брав. Захищав людей від Змія.

— Значить, борець? Це добре.

ГУМОРЕСКА

Будеш виступати на змаганнях за нашу шевську.

...Кирило Кожум'яку одразу оточили увагою. Перед обідом його запросили у підсобку, і один із чоботарів простягнув тремтячою рукою кухоль:

— Пий. У нас так заведено. Прийшов новачок — став коньячок. А ти, мабуть, голий, як пляшка. Не біда. Колись і нас почаствуеш.

— Дякую, але я не п'ю.

Отут і насили на нашого героя з усіх боків.

— Пий! — наказує один.

— Колективу не поважаєш? — докорує другий.

— Такі Іллі Муромці відрами п'ють, а ти кухля не подолаєш, — соромить третій.

Кожум'яка і так і сяк. Мовляв, я ж борець. Але шевцям про це говорити — що глухому пісню співати.

Після роботи організували культпохід у ресторан.

Наступного дня Кожум'яці здалося, ніби він не шкури мене, а залізо. А тут саме один швець моргає:

— Пішли. Від горілки горілкою лікуються.

— Хай вона згорить, нечиста сила, — не піддається Кирило.

— Хе, вся не згорить, — хитро, як баба Яга, усміхнувся спокусник. — Вона живуча, наче Кошій Безсмертний. А не хочеш горілки то винця, пивця. Чогось мокренького, бо сушить. До того ж у мене є золота рибка. Тобто тараня.

Покірний Кожум'яка сьак-так дом'яв шкури та й пішов похмелятися.

Отак воно й почалося. А варто почати, тоді як піде... Зарплата, аванс, преміальні, вихідні, передвихідні, свята... Та хіба вам про це розказувати! Це Кирило Кожум'яка жив у самоті та й не знав усього цього.

Зблід славний молодець, сила його ослабла, ходить, як очманілий, захирів увесь. Одне слово — зівся на пси.

Не витримав богатир і подав заяву на розрахунок.

— Куди ж ти? — здивувався завідувач майстернею.

— На старе місце. Знову буду шкури мочити.

— І знову будеш самотній, як билинка в полі?

— Самотність мене не лякає.

— А Змія не боїшся? — перелякано запитав завідувачий.

— Якого Змія? — уточнив добрий молодець.

— Багатоголового Змія Горинича?

— Е-е-е, — байдуже махнув тремтячою рукою Кирило Кожум'яка. — Змія Горинич мені не страшний. Зеленого змія боюся.

Леонід КОМАРОВ.

м. Дніпропетровськ.

ВІД КИЄВА ДО...

«Київське управління по постачанню і збуту будівельних матеріалів повідомило, що в нашу адресу — на Сумський завод силікатних стінових матеріалів — вислано два вентилятори вагою по 590 кг кожен. Яке ж було наше здивування, коли з'ясувалося, що вантаж треба отримувати не в Сумах, а аж у Кременчуці, куди його чомусь запроторив заступник начальника згаданого управління С. О. Хілімов».

(3 листа до редакції).

ШАНОВНІ ДРУЗИ!

Вам не варто нарікати
І знімать ажіотаж,
Бо ж Хілімов міг послати
Іншим шляхом ваш вантаж:

Міг погнати вас, припустим,
Без усяких без вагань
Аж у Пензу чи Алушту,
У Ташкент чи у Казань;

А могли б лежати й досі
Вентилятори оті
У Читі, Владивостоці,
В Томську чи Алма-Аті.

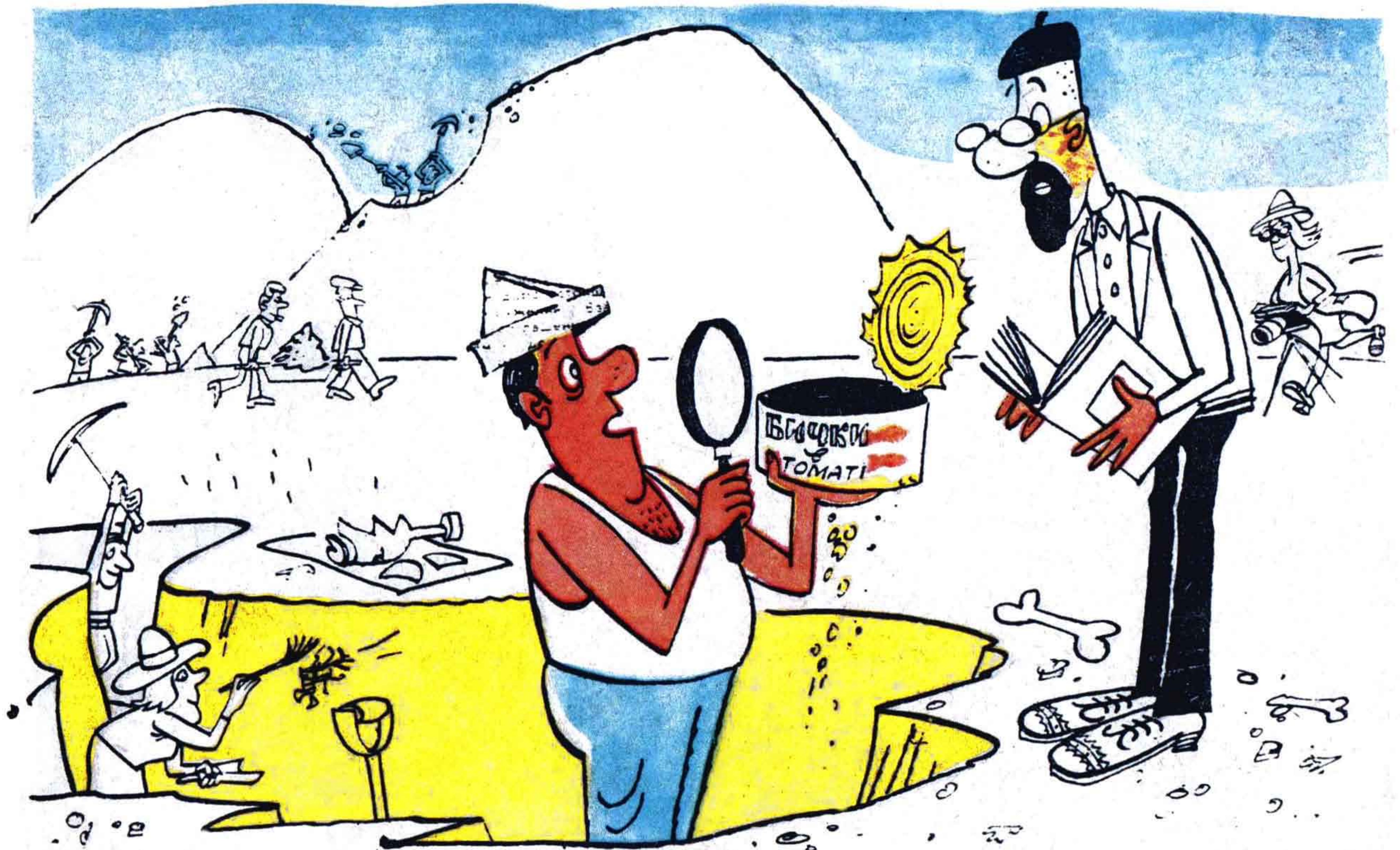
Тож по-божому Хілімов
З вами вдіяв ще. Йому
Треба дякувати уклінно.
А ви сердитесь. Чому?

І. ДЖЕРЯ.

ЗАГАДКА ДЛЯ АРХЕОЛОГІВ

Мал. П. КОГАНА

— З'ясуйте, колего, в яку епоху виготовляли такі консерви?

Дали
перцю!

У керівників Гніванського шинно-авторемонтного комбінату все вийшло, як у відомій казочці для дітей. В кабінеті засідали, квартири розділяли. Тому дали, тому дали, тому дали, а тому не дали... Ну, що ж. Може бути й таке. Всім одразу не даси. На те черга є. Аби тільки по справедливості.
Та біда в тому, що тут квартири дісталися саме тим, хто (як у казці) води не носив, діжі не місив. Саме про це Перець і одержав снургу. Секретар Тиврівського району партії Він-

ницької області т. Толпій повідомив редакцію, що за неправильний розподіл квартир директорові комбінату Лісничуку П. Ф. оголошено суворо догану із занесенням до облікової картки, секретареві парторганізації оголошено суворо догану із занесенням до облікової картки. Його увільнено від обов'язків секретаря. Голову завкому Степанківського знято з роботи. На нього також накладено суворе партійне стягнення.
Проведено перерозподіл квартир згідно з законом.

О. С. ПУШКІН

До 175-річчя від дня народження

Великий Пушкін любив веселе слово, знав ціну полум'яній сатирі. В його багатогранній спадщині гумор та сатира посідають почесне місце.

За свідченням сучасників, зокрема С. Соболевського, «Пушкін хотів видати окрему книжку епіграм і приготував для неї... передмову». Саме цим віршем-передмовою ми й відкриваємо добірку його сатиричних та гумористичних творів у нових перекладах українських поетів.

* * *

О музо гнівної сатири!
Прийди на мій зазивний клич!
Не хочу я дзвінкої ліри,
Дай в руки Ювеналів бичі!
Не епігонам прехолодним,
Не перекладачам голодним,
Не легковажним віршарям
Готую тавра епіграм!
Мир вам, нужденній поети,
Мир вам, журнальнім клевети,
Мир вам, смиренній глупаки!
А ви, хлоп'ята підляки, —
Вперед! Все ваше кодро буду
Пекти на сорому вогні!
Якщо ж, бува, кого забуду,
Панове, підкажіть мені!
О, скільки пик отих негідних,
Пласких лобів широко-мідних
Вже наготовились прийняти
Мою невитравну печатку!

Переклав Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

НА ОЛЕКСАНДРА І

Наш цар зростає під барабаном,
Тож став він хвацьким капітаном:
Під Австерліцом драга дав,
А у дванадцятім дрижав,
Зате був фрунтовий професор!
Та фронт герою остогид —
Тепер колезький він асесор
Справ іноземних, — все як слід!

Переклав Валентин ЛАГОДА.

НА АРАКЧЕЄВА

Він Росії кат-гнобитель,
Губернаторів мучитель
І Сенату він учитель,
А цареві — друг і брат.
Злісно-мстивий, з підлих бестій,
Без ума, душі, без честі.
Хто ж він? Преданний без лести.
..... грошовий солдат.

Переклав Олесь ЖОЛДАК.

ЕПІГРАМА НА СМЕРТЬ ВІРШОТВОРЦЯ

Небіжчик Кліт в раю не буде:
Великим грішником він був.
Хай бог діла його забуде,
Як вірші світ уже забув.

Переклав Анатолій КОСМАТЕНКО.

ШВЕЦЬ

ПРИТЧА

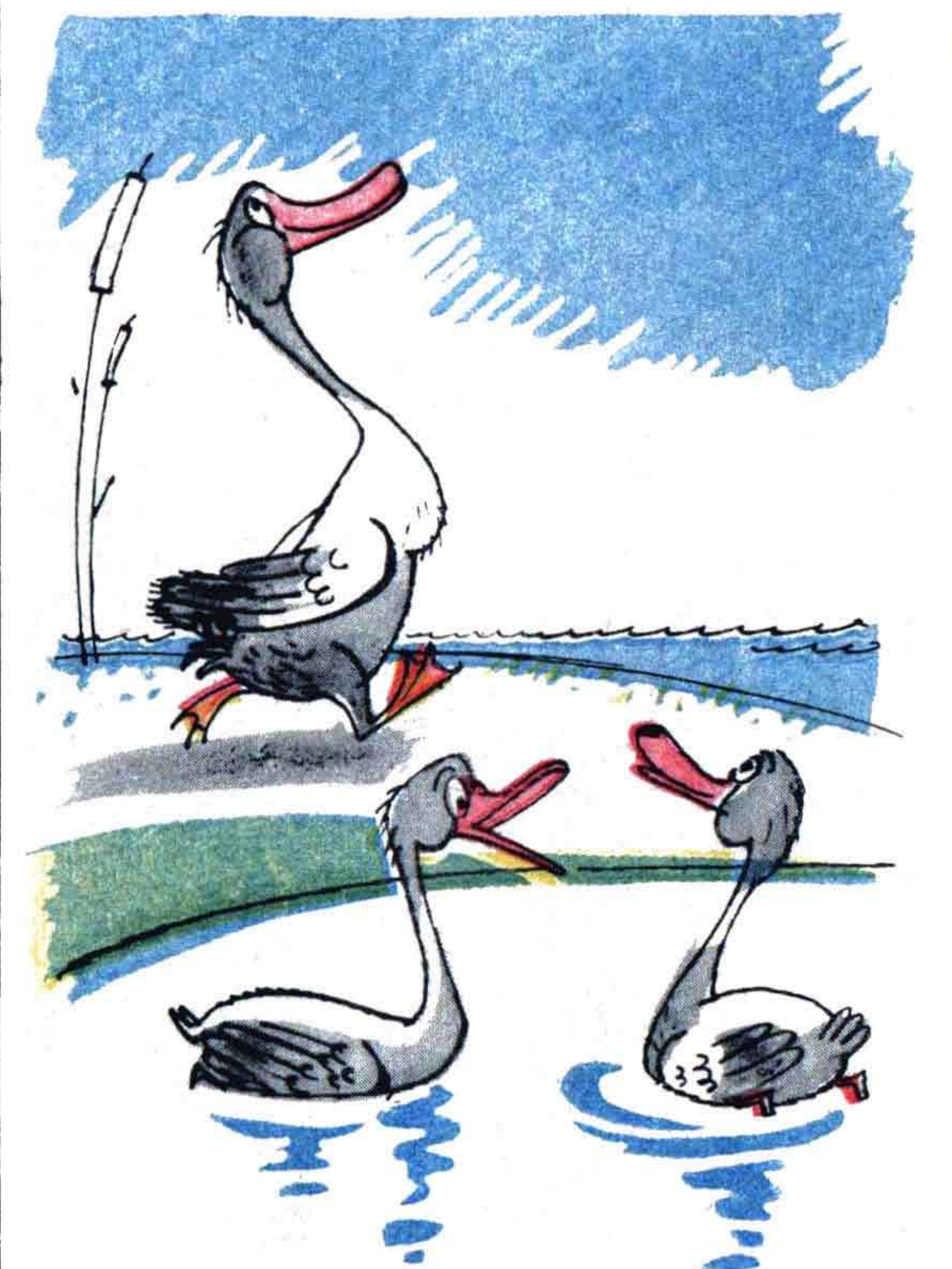
Швець розглядав у маляра картину
І хибу у взутті якусь знайшов;
Митець взяв пензля, справивсь ту ж хвилину.
Ось, руки в боки, швець провадить знов:
«Щось і лице криве у неї наче...
А грудь — не надто гола вже така?...
Тут Апеллес обрізав нетерпляче:
«Суди, дружек, не вище чобітка!»

Є приятель у мене на прикметі:
Не відаю, в якому він предметі
Знавець, хоч словом строго суд вершить,
Та чорт надав про світ судить лепеті:
А спробуй він про чоботи судити!

Переклав Анатолій КОСМАТЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Чого це він так носа задер?
— Пишається, що пір'ям його
предків писав Пушкін.

ЕПІГРАМА

Хлопчина Фебу гімн подав.
«Охота є, а мало мізку.
А скільки літ йому?» — спитав.
«П'ятнадцять». — «Тільки лиш? Гей, різку!»
За ним приніс семінарист
Аж стос лакузьких дисертацій,
І Фебу прочитав Горацій
Початок, стримуючи злість.
Мов з дурману, відчувши втому,
Сердито Феб його спинив.
І зразу ж теплепові тому
Усипать палок повелів.

Переклав Валентин ЛАГОДА.

* * *

Князь Г. — не знає ще мене.
Не знаюсь теж я з негіддю такою;
Він підлістю набитий і пихою,
Та підлістю від нього більше тхне.
В бою страхун, в тракторі він бурлак,
В прихожій він підляк,
в гостинній він глупак.

Переклав Олесь ЖОЛДАК.

* * *

Нудніш ідилії, студенніший, ніж ода,
Зі злості мізантроп, із дурощів пліт —
Як страшно на тобі вправлялася природа,
Коли готовила у світі
Боїшся ти людей, мов чорна та недуга,
О витворе дрібний лихої маячні!
Утішся, дурню злий! Повік не стрінеш, ні,
Ані коханки, ані друга.

Переклав Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

ДОПИТЛИВИЙ

— Ну, що нового? «Та новин — бігма».
— Ой, не хитруй: напевно щось та знаєш.
Соромся, друже. Криєшся дарма,
Як ворогу, мені не довіряєш?
Чи злий, а чи боїшся ти мене,
Що вічно все приховуєш свідомо?..
«Та відчепись, я знаю лиш одне,
Що дурень ти, та це ж усім відомо».

Переклав Олесь ЖОЛДАК.

ЕПІГРАМА

Покривджений журналами жорстоко,
Зоїл Пахом печалився глибоко;
І ось донос на цензора подав;
Нам сміх, зоїлу ніс, бо цензор прав.
Бува ж, що лайка — несмаку подоба,
Не слід писать: Такий-то дідуган,
Цап в окулярах, ниций інтриган,
І злий і підлий: це уже особа.
Та можна друкувати щось на взір:
Добродій наш, парнаський старовір
(В своїх статтях) безглуздості оратор,
Напрочуд млявий, рідкісно нудний,
Важкий до того ж, навіть і тупий;
Тут не особа, тільки літератор.

Переклали Д. МОЛЯКЕВИЧ
та А. КОСМАТЕНКО.

— Вони так розледачили, що навіть бюрократами вже не назовеш.

ВИПЕРЕДИЛИ

МОНОЛОГ

Ось ви кажете, що немає нічого гіршого для людини, ніж несправедливість!.. Правильно кажете! Я це по собі знаю. Навіть про один випадок для прикладу можу розповісти.

Іду ото я нещодавно вулицею, бачу — пожежа в будинку починається. Ну, я, звичайно, зупинився: не щодня все-таки пожежі бувають. Стою, дивлюся, а полум'я у вікні все дужче, все яскравіше. Одне слово, видовище — очей не відірвеш.

Поруч зі мною й інші перехожі стали. Теж дивляться. І раптом, звідкіля не візьмись, з'являється один хлопчина і прямим ходом до палаючого будинку. Не знаю вже, що він там таке зробив, але точно знаю, що йому за сміливість, яку він нібито проявив на пожежі, медаль дали. Тепер я вас хочу запитати: а хіба я не міг би одержати ту медаль? Запевняю — міг би. Бо прийшов на пожежу першим. Ну, спочатку просто не міг відірвати погляду від яскравого видовища. Але ж потім я теж міг би кинутися у вогонь! Та мене випередили. Вихопили, так би мовити, з моїх рук медаль. А вона дуже пасувала б до мого нового костюма.

І ось так завжди! Завжди хтось так і хоче тебе випередити, обійти, об'їхати. Скрізь і усюди процвітає нахабство і несправедливість.

І доки це буде?!

Марко БИКОВ.

З олівцем по Драбову

Драбів, є так би мовити, столицею сільськогосподарського району, де вирощують чудові пшениці, славну кукурудзу і цукрові буряки.

Драбів — райцентр невеликий, зелений. Промисловості нема. (Навіть звичайних віників — і тих тут не виробляють. Принаймні, у торговельній мережі їх нема, а попит на них є). У небі — жодного вам димового «хвоста». Навіть від місцевої лазні, про яку тут кажуть, що вона працює, як мокре горить.

Селище Драбів розбудовується і росте не тільки вшир, а й вгору. З'явилося чимало державних двоповерхових будинків — адміністративних, житлових і навіть один приватний. Закладено фундаменти під нову школу, торговельний центр. І, подекуди, закладатимуть їх і під майбутні споруди — бібліотеку, книгарню та меблевий магазин.

Драбівці, або драбів'яни, як вони самі себе називають, люди гарні, ввічливі і напрочуд гостинні. При зустрічі майже всі лагідно посміхаються. Свого часу драбівці посміхалися й на знаменитому колгоспному базарі.

Нині не посміхаються, бо той базар закрили. А тепер у Драбові ламають голову над тим, як би його поновити. Бо раніш гроші від виторгу в основному залишалися в райцентрі, тепер їх драбівці вивозять сусідам — у Золотоношу.

Діляться драбівці на дві основні категорії: економістів та мрійників. До першої категорії слід віднести тих, котрі вважають, що коли всю культуру міста (Будинок культури, кінотеатр, бібліотека — дитячу й дорослу, книгосховища, гуртки художньої самодіяльності і т. д.) розмістити в одному старому приміщенні, то це буде економічно. Можливо, але нам здається, що це і ненормально.

До числа економістів слід зарахувати й начальника комбінату комунальних підприємств О. С. Молодіка. Це його ініціатива, що в Драбові економлять електроенергію на освітленні окремих вулиць і провулків. Увечері там — хоч око виколи.

Економить також директор хлібокомбінату Д. Г. Козик. Випечену продукцію тут часто кладуть не на стелажі, а просто на підлогу. Це — швидко і економічно.

Валентина Миколаївна Петренко — директор комбінату громадського харчування — економить на милі, рушниках, дієтстравах. Принаймні, коли заходиш у ресторан, то з вищезазначеного вам в око впаде тільки зіпсований електросушитель. Що ж до дієтичного меню, то в ньому так само порожньо, як у пляшці з-під «Екстри», що підпирає на підвіконні напис, зроблений на цупкому папері, — «Дієтичний стіл». Чого той стіл на підвіконні виліз — господь його знає.

Чисто економічними міркуваннями керуються й місцеві перукарі. Скажімо, у перукарні на станції Драбів одним простиралдом можуть обслуговувати цілий день усіх клієнтів.

Якщо ж вас потягне на лоно природи, і ви, приміром, захочете прогулятися чудовим райцентрівським парком, то перенестесь, що відсутність тут лавочок, вітрин для газет та журналів теж свідчить про неабияку економію.

Зовсім іншого плану в Драбові мрійники. Коли до економістів, здебільшого, належать люди, які можуть, але не хочуть, то до мрійників, навпаки, — ті, що хочуть, але не можуть.

Це, скажімо, стосується учителів та батьків, що вже не один день мріють про гарячу проточну воду у шкільних їдальнях.

Робітники «Сільгосптехніки» мріють теж про гарячу воду — в їхній душовій. Та ще про індивідуальні спецшафи з відділеннями для брудного й чистого одягу.

Мрії ж робітників побутокмбінату заповнила не вода, а свіже повітря. Особливо тих, хто працює в майстерні по ремонту електротехніки, телебачення та художній майстерні.

Та коли йдеться про недавню збудовану кінотеатр, драбівців можна вважати мислителями.

Ось уже денільна років, як його закрили, і тепер драбівці думають, що з ним робити: зруйнувати чи реставрувати. Закрили ж його тому, що багато чого в Драбові будують не тільки на площадках з ґрунтовими водами, а й за допомогою чистісничого піску без домішок цементу. Принаймні, це може підтвердити голова драбівського міжколгоспбуду А. М. Глущенко. Що ж до драбівського кінотеатру, то, ми вважаємо, його потрібно зберегти для нащадків. Хоча б як унікальний пам'ятник головоутяпству. Але на фронтоні викласти мозаїкою вартість цієї неокупленої споруди — 139 тисяч карбованців.

З олівцем по Драбову мандрували, записували та малювали
О. ЧОРНОГУЗ І С. ГЕРАСИМЧУК.

Черкаська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Такий шкідливий кіт

Щось нудно самому
Надворі тиняться.
Ну, як би то Жорику
Порозважатися?
Он — Мурзик на лавці.
Жорж гладить кота
І в'яже бляшанку
Йому до хвоста:
«Як стане цей кіт
З переляку стрибати,
І сам насміюся,
І збіжаться хлоп'ята».
Та Мурзик, поважний,
Ніколи не цькований,
Підвівся,
Бляшанку понюхав
здивовано,
Пофуркав гидливо,
Образився гірко

І миттю стрибнув
До хазяйки в квартиру.
— Дзінь-баммм! —
Розділивши котову
образу,
Дві шибки
Скалками заплакали
зразу!
— Ну й дурень
цей кіт, —
Спантеличився Жора,
— У нього хазяйка
Старенька і хвора.
А Кіт не жаліє її
ані-ні:
Навіщо він шибку
Розбив у вікні?!

Інна КУЛЬСЬКА.

Сторінка
для дітей

ПЕРЦЮЛЯ

А що в Андрійка?

У дитсадок Олег не пішов, бо сьогодні субота. Надворі весь час іде дощ, а сидіти вдома набридає.

— Чи буде хоч мультфільм? — питає Олег у батька.

Батько подивився в газету і відповів:

— Щось не хоче сьогодні наш телевізор мультфільми показувати.

Довелося взяти кубики і складати з них гараж для новенького іграшкового автомобіля. Склав. А що далі робити?.. І через деякий час Олег знову підходить до батька:

— Тату, — просить він, — подивись іще в газету. Може, там написано, що буде по Андрійковому телевізору? Якщо у нього будуть мультфільми, то я піду подивлюся!

Віктор ТАРАСЕНКО.

КАРАПУЗ У КАРТУЗІ

Один маленький карапуз
Купив собі новий картуз —
Великий, з круглим

козирком.

Із міста йде в село пішком,
Щоб люди бачили усі,
Який він бравий в картузі.
Селом проходить карапуз.
А люди:

— Гляньте, йде картузі!
Оце то диво! Чудеса! —
Є ніжки, ручки в картуза.
Де ж голова? —
Питають всі.
— Та загубилась в картузі.

Платон ВОРОНЬКО.

Олександр БРОДСЬКИЙ

САНДАЛИКИ

Сандаликів не може
Оленка застебнуть,
А що, коли на поміч
Когось оце гукнуть?
Гуляти ж бо охота,
За вікнами — весна,
Невже —
Й чого це?! — вдома
Сидітиме вона?
Та ось зайшла бабуся:
— Ти взулася-таки?
Але чому сандалики
Носками — навпаки?
Той, лівий — верне в двері,
А правий — до стіни!..
— Сандалики-скандалики,
Погирались вони!

Переклав з російської
Степан ОЛІЙНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка
для дітей

ТРАВОЇДНИЙ

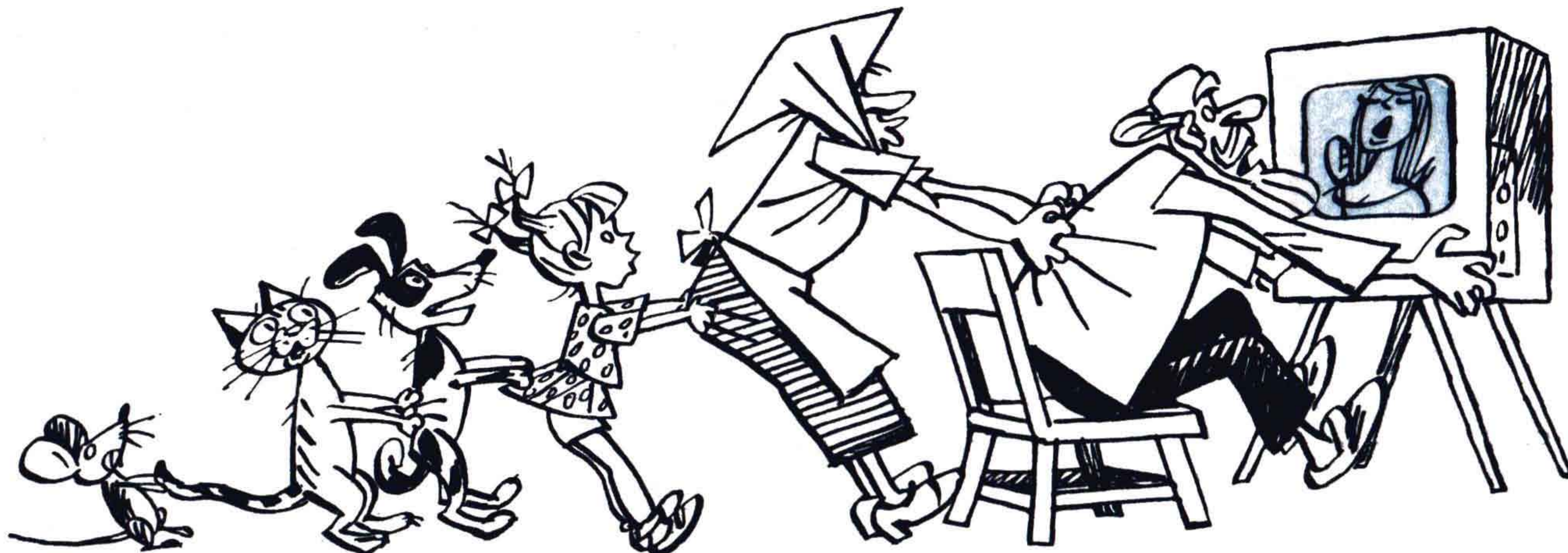
— Ти чув? —
Іжак Бобра спитав. —
Вовчисько
Травоїдним став...
— Та чув, —
На те йому Бобер, —
Він вчора
З цапа шкуру здер,
А цап отой,
усім відомо,
Вживав лиш сіно
і солому.
Борис ЧАМЛАЙ.

МАЙСТЕР

Роботи в Гната —
Цілі гори:
Один день шие,
Два дні — поре.
Володимир ГРИГОРАК.

СТАРА КАЗКА НА НОВИЙ ЛАД

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Тягнуть-потягнуть, а відтягти не можуть.

Я одружився і перевіз жінку з невеликого селища до міста, у свою холостяцьку квартиру.

Коли меблі були вчетверте пересунуті на нові місця, підлога натерта до блиску штучних алмазів, а ванна засяяла так, що я наважувався дивитися на неї тільки крізь темні окуляри, — дружина весело сказала:

— Ну от — сьогодні влаштуємо урочисту вечерю. Тим паче, приїздить мама. Після роботи забіжи в якийсь магазин по сир, ковбасу, торт і сухе вино, а потім купи серветок. О сьомій щоб прийшов додому — допоможеш накрити на стіл.

— Буде зроблено! — відкозиряв я, радіючи, що одержав таке просте доручення. І хоча раніше, коли мав статус холостяка, мені особливо не доводилося ходити по магазинах, я твердо вірив: перше завдання коханої дружини виконаю швидко і в строк, чим порадою її і приємно здивую тещу.

О шостій п'ятнадцять я бадьоро увійшов до стомерової зали нового гастроному. Душа моя дзвеніла і співала «Як здорово», — співала вона, — що цей магазин-гігант працює на самообслуговуванні. Як прекрасно, що наші торговельники так дбають про збереження часу покупців. Як славно, що нині сир та ковбасу можна купити протягом лічених се...»

— Куди лізеш, черги не бачиш? — обірвав пісню сердитий голос.

Опам'ятавшись, я справді виявив чергу, голова якої упиралася в ковбасний відділ, де продавщиця, мовби це було у звичайнісінькому продмагу, без поспіху відпускала «лікарську» та «одеську», а хвіст губився десь далеко в неоновому тумані.

— Пробачте, це ж, коли не помилюся, магазин самообслуговування? — про всяк випадок уточнив я.

— Він самий, — відказав сердитий голос.
— Так я ж і хочу в темпі самообслужитися.
— Усі хочуть самообслужитися, — відповів той же голос. — Та не вдається. Порядок тутешні знати треба. Словом, ставайте в чергу!

І я побіг у неонову далечинь, час від часу звично запитуючи: «Хто крайній?»

О шостій сорок п'ять ковбаса уже лежала в моєму кошику.

О сьомій п'ятнадцять дійшла моя черга до сиру.

О сьомій тридцять — до тортів.

О сьомій сорок п'ять — до сухого вина.

О восьмій, поштовхавшись іще в одній черзі, я нарешті розплатився за покупки і з швидкістю, близькою до швидкості звуку, чкурнув по серветки в найближчий універмаг.

Тут, у розділених перегородками відділах, можна було вибирати, що кому до вподоби. Однак самообслуговування чомусь значно зменшило шанси швидко потрапити у потрібний відділ: перед входом до кожного з них стояла велетенська юрба, яку вміло стримували колишні продавці. Як я зрозумів, тепер їх обов'язки полягали головним чином у тому, щоб по можливості не пускати широкі маси трудящих до стелажів із товарами. Широкі маси напірали і голосно ремствували. У товкотнечі я загубив одну запонку і позбувся трьох гудзиків на піджаку. Натомість мені за комір потрапив чийсь гребінець. До того ж у дами, що стояла попереду, зруйнувалася зачіска, і мене різно обсіпало металевими шпилечками.

Прикинувши, що раніше, ніж за сорок хвилин, до відділу, де продавалися серветки, не потраплю, я вирішив удатися до тактичного маневру: заповзти всередину під перегородкою, тим паче, що вона стояла на досить високих ніжках. Проте маневр

не вдався: пильна охоронниця порядку у формі продавщиці спритно відтягнула мене за ноги у самісінький кінець черги, де я й вистояв належний час, після чого, скорившись долі, смиренно ждав, уже в іншій черзі, розрахунку з касою.

— Усі чоловіки однакові, — заявила теща, коли пів на десяту я приїхав додому. — Вони думають лише про власне задоволення. Їм плювати на сім'ю. Їм аби погуляти десь на стороні. І твій такий же негідник, — повернулася вона до своєї дочки, а моєї дружини. — Бач, який розхристаний з'явився.

— А що це в тебе у волоссі? — підозріло запитала дружина і витягнула з моєї чуприни жіночу шпильку. — Боже! Так я і знала! Мені з самого початку серце підказувало!..

— Та це, мабуть, у черзі... — заїкнувся я.
— У черзі?! — баритоном закричала теща і замахнулася на мене. — Знаємо ваші черги, жеребці прокляті! Ну, нічого, нічого, я тобі влаштую чергу — навіки запам'ятаєш. Ходімо, доню, звідсіля, і не переживай через цього брехуна — він того не вартий. Знайдеш іще своє щастя. А квартиру, — блиснула вона очима на мене, — так і знай — відсудимо!..

МІСЬКОМУ УПРАВЛІННЮ ТОРГІВЛІ.

ЗАЯВА.

ДОРОГІ ТОВАРИШІ, БЛАГАЮ ВАС: ВРЯТУЙТЕ МОЮ СІМ'Ю ВІД РОЗВАЛУ! НАПИШІТЬ МОЇЙ ДРУЖИНІ, ЩО Я НЕ БРЕХУН. ПОЯСНІТЬ ТИ, ЩО ВЛАШТОВУВАТИ ЧЕРГИ У МАГАЗИНАХ САМООБСЛУГОВУВАННЯ (Я ПІСЛЯ СВАРКИ З ДРУЖИНОЮ СПЕЦІАЛЬНО ОБІЙШОВ УСІ, ЩОБ ПЕРЕКОНАТИСЯ) — ЦЕ ЗВИЧАЙНИЙ СТИЛЬ РОБОТИ ЇХ КЕРІВНИКІВ.

ДУЖЕ ПРОШУ НЕ ВІДМОВИТИ.
ЗАЗДАЛЕГІДЬ ВДЯЧНИЙ.
ЖДУ ОДВІТУ, ЯК СОЛОВЕЙ ЛІТА.

В. ЧЕПІГА.

ВІД ПЕРЦЯ. Щоб читачі не переживали за долю молодої сім'ї, повідомлю одразу: історія, розказана тут, закінчилася щасливо. Керівники управління торгівлі виявилися чуйними людьми і негайно заспокоїли дружину автора заяви. Оскільки ж сім'ю вдалося врятувати, місця його проживання я вирішив не називати. Зате назву ряд міст, де подібна ситуація цілком можлива. Це — Київ (гастроном «Ювілейний», універмаг «Україна», Жовтневий універмаг), Чернігів (центральный універмаг), Херсон (центральный універмаг), Одеса (гастрономи №№ 2 і 17, центральный універмаг, універмаг «Пасаж», Будинок взуття на Дерибасівській), Харків (магазин «Дружба» фірми «Одяг»), Вінниця (центральный універмаг). Отож у мене є прохання до керівників міністерства торгівлі республіки: наведіть, будь ласка, порядок у магазинах самообслуговування, навчть їхніх працівників торгувати чітко і швидко. Пам'ятайте: від цього залежить спокій у наших сім'ях!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

ПОЛЩЕЙСЬКА ОСВІТА

В американському містечку Дрейк у штаті Північна Дакота все аж завирувало — в єдиній, наявній тут бібліотеці раптом було викрито, висловлюючись мовою протоколу, складеного місцевим шерифом, «червону небезпеку». Вона мала цілком реальні фізичні форми у вигляді 31 примірника книг... Ернеста Хемінгуей!

Еге ж, саме отого, всесвітньовідомого Хемінгуей, про якого, як виявилось, ніколи нічого не чув не тільки той шериф, а й містер Перкінс, радник муніципалітету з питань освіти, якому

підпорядкована місцева бібліотека. Вибачаємося: щось, видно, вони таки краєм вуха чули, бо ж обидва одностайно визнали його за «червоного»...

За наказом містера Перкінса всі примірники книжок «червоного» Хемінгуей звалили на бібліотечному подвір'ї в купу і спалили. Про це шериф склав відповідний протокол.

Але знайшовся-таки в містечку один сміливець, який оскаржив дії містера шерифа і містера радника з питань освіти. Ним виявився учитель місцевої школи Брак Севері. Він поскаржився відомству у справах освіти штату Північна Дакота. І от із столиці штату, з міста Бісмарка, прийшла відповідь. Високоосвічені чиновники написали, що, хоча й не можна кваліфікувати Ернеста Хемінгуей як стопроцентного червоного, але, на їхню думку, він був особою дуже підозрілою. Тому тримати його книжки у бібліотеці міста Дрейк не бажано.

Коментарі, як кажуть, зайві!

Французький професор економіки Жак Рюефф так висловився з приводу частих фінансових криз на Заході: «В стародавній Спарті було таке правило: коли син патриція в чомусь провинився, різками били сина раба. Саме такі стосунки існують тепер між ясновельможним долларом та іншими західними валютами».

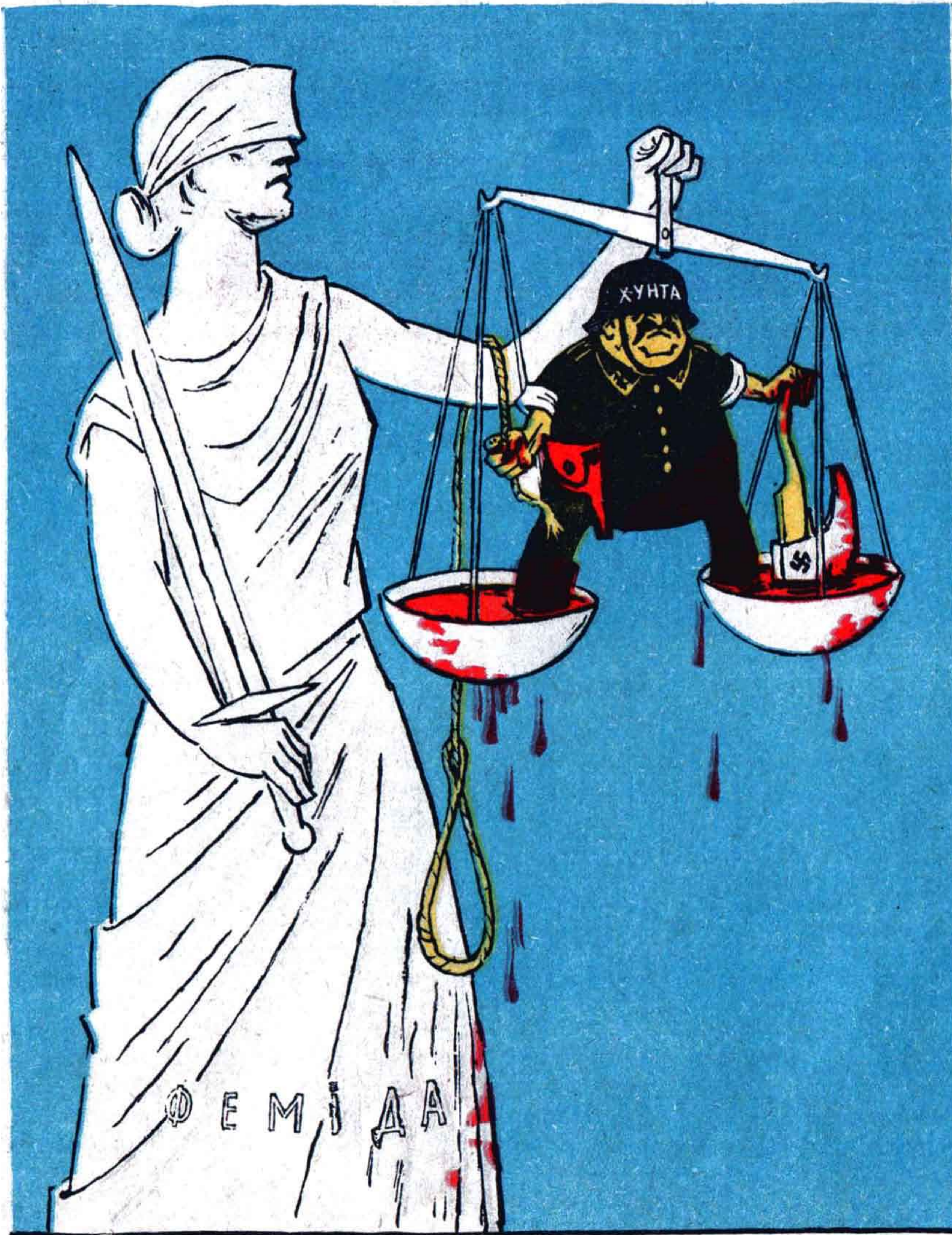

* * *

Одна голлівудська газета пише з іронією: «Затяжний характер сучасної енергетичної, економічної і фінансової кризи впливає навіть на нерви наших найзнаменитіших кінозірок. Деякі з них вважають, що в майбутньому вони зможуть дозволити собі виходити заміж не більше одного разу на рік».

Мал. М. АВРАМОВА

Правосуддя по-чільському.

Алексі АНДРЕЄВ

ЕСКАЛАЦІЯ ЕМАНСИПАЦІЇ

Останнім часом рух за рівноправність жінок у Сполучених Штатах набув нечуваних розмірів.

Жінки в країні максі-можливостей мають максі-перспективи. Наприклад, з усіх федеральних суддів в Америці жінки складають аж майже один процент. Такий процент і жінок-інженерів. А медиків! Цілих п'ять медиків-жінок припадає на сто лікарів.

Представлена ніжна стаття і в сенаті Сполучених Штатів Америки. Аж однією представницею.

За даними Американського бюро обліку робочої сили, жінки одержують зарплати лише на 19 процентів менше, ніж чоловіки за таку саму роботу.

Це — дані, якими можна було оперувати досі. Та незабаром, як пишуть у товстих романах, життя покаже свою правду.

З відомостей згаданого бюро, у 1973 році американки одержували зарплати вже на 0,1 процента більше, ніж у 1972 році. Прості підрахунки свідчать, що завдяки буремному розвитку, вони через якихось десять років одержуватимуть на 18 процентів менше, ніж чоловіки, а лише через якихось 180 років цілком зрівняються з ними у зарплаті.

Отже, у сфері зарплати емансипація робить свої впевнені кроки. Та й в інших питаннях вона досягла високого рівня. Як повідомляє лос-анжелеська «Таймс», у цьому місті було створено «Лігу рівності двох статей за лайкою». Так, так, ви правильно прочитали — саме за лайкою! Члени цієї ліги стверджують з глибоким внутрішнім переконанням, що справжня емансипація починається із запозичення всіх видів лайок з чоловічого лексикону. Голова цього прогресивного об'єднання пані Черч демонструє багаті перспективи цього починання: вона вживає у кожній доповіді такий асортимент лайок, що, як стверджують очевидці, їх вистачило б для одного чоловіка на 50—60 років життя.

А хіба не намічається цей самий прогрес у публікації фотознімків, які зображують голі тіла? Їх уже друкує не тільки журнал для чоловіків «Плейбой». Журнал для жінок «Космополітен» регулярно відриває своїх читачок від прози життя, даруючи їм величезну порцію поезії — десять сторінок знімків голих супер-чоловіків.

Ще разючіші успіхи жінок зареєстровані у такій типово чоловічій галузі діяльності, як гангстеризм. За даними журналу «Тудейс хілт», протягом останніх років кількість гангстерів-жінок у мафії подвоїлася. В Нью-Йорку група гангстерок, натхнена високою ідеєю незалежності, організувала банду, в якій усі члени — жінки.

З приводу цього шеф нью-йоркської поліції Кері заявив: «Гангстерки можуть на десять очок випередити колег-чоловіків. А тому я просто відмовляюсь наперед сказати, куди нас заведе розвиток емансипації».

Либонь, варто вірити словам нью-йоркського обер-поліція. Бо найбільша фантазія не зможе передбачити, до яких запаморочливих вершин дійде ескалація емансипації в країні необмежених можливостей.

Переклала з болгарської Л. ГОРЯЧКО.

Народні УСМІШКИ

ПОСКАРЖИВСЯ

— Товаришу міліціонер! Товаришу міліціонер! Отой тип мене за чуба тягав.

— Бачу, що тягав, бо шмат волосься з голови вирвано, — оглядаючи потерпілого, каже міліціонер. — А чому щона розпухла?

— Та він же і по щоці вдарив.

— А зуб?

— Він і зуб вибив.

— То чому ж ви за одним чубом уболіваєте?

— За щону і за зуб я йому відплатив. Бачите, обличчя його в синцях. І зуби на землі валяються. А от за чуба потягати не зміг: лисий він.

Надіслав
Володимир КРАСОВСЬКИЙ
з м. Кадіївки
Ворошиловградської області.

УТОЧНЕННЯ

Ідуть двоє п'яних.
— Дивись, — каже один, — а місяць, виявляється, трикутний.

— Не трикутний, а ромбічний, — відказує другий.

— Не будемо сперечатися, — мовить перший. — Он якийсь чоловік іде. Як він снаже — так і буде.

Зупинили його, пояснили, в чому справа.

— А ви про який місяць сперечаетесь, — запитав, — ось про цей чи про той другий?

ГАРНІ ХАЗЯІ

— Де ми, Васильку, будемо жити, як одружимося?

— Як де? У моєї хаті.

— А хата у вас під соломою чи під залізом?

— Під залізом. Ми з батьком ще минулої осені заліза на дах накидали, щоб вітер соломи не розніс.

Надіслав В. КАЛЬЧУК
з м. Ровно.

БЕЗ МІРИ

Жінка питає свого чоловіка:
— Снажи-но, коли вже перестанеш пити без міри ту нляту горілку?

— Ет, дурненька. Та де ж ти бачила, щоб хтось продав тобі хоч один грам горілки без міри? Усі міряють, любя, та ще й інколи недоміряють...

ХТО МИЛІШИЙ

— Йой, погано, сусіде: моя жінка пороса більше шанує, ніж мене.

— Звідки ти це взяв?

— Коли пороса їсть, то Горпина стоїть біля нього та все примовляє: «Гляди-но, як воно гарно їсть, а як гарненько п'є, любе моє поросятко». А як тільки я вип'ю хоч сто грамів, так відразу ж кричить: «О, вже нажерся, немов свиня».

Надіслав В. КОРСАК
з селища Буштина
Тячівського району
Закарпатської області.

ПРИМАНКА

— То правда, Іване, що ти «Москвича» виграв?

— Та це я таку чутку пустив, щоб жінка від тещі додому повернулася, бо вже цілий місяць вареного не їв.

Повідомив В. ХАРЧЕНКО.
з м. Києва.

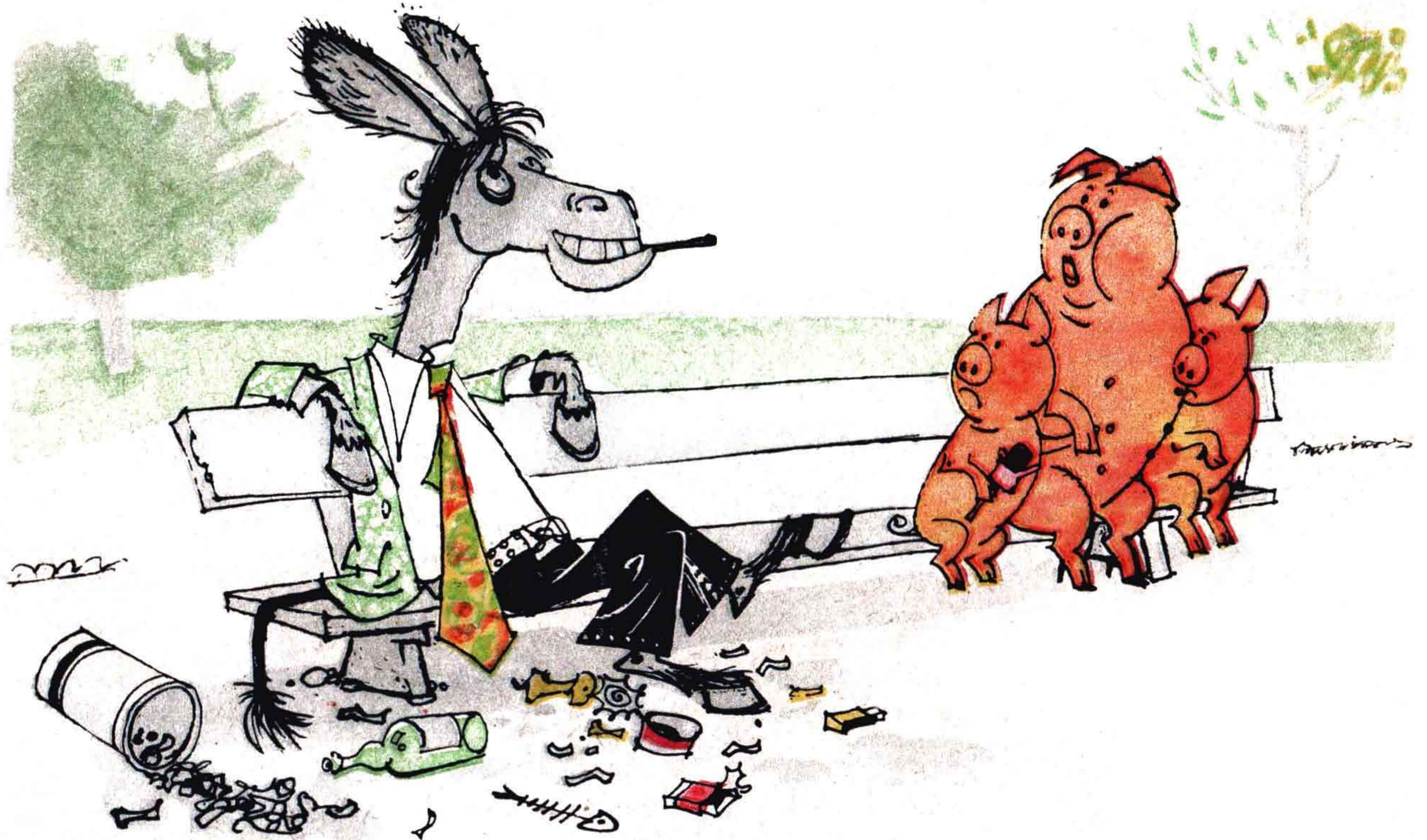
МИСТЕЦТВОЗНАВЦІ

За столом двоє — головний бухгалтер і завідуючий базою.

Завбазою: — «Ревізор» — це комедія чи трагедія?

Головбух: — Якщо ревізор наш, відомчий, — комедія. А якщо з фінвідділу, — трагедія.

Повідомив К. ШОВКОПЛЯС
з м. Синельникове
Дніпропетровської області.

— Ну й насвинячив цей Осел!

Розвіяні сумніви

БАЙКА

Ряба Корова йшла селом.
Була вона, даруйте, під сідлом...
Село заходило од сміху.

— Ну ж і видовиської!

— Ха-ха!

— Потіхал!

Засумнівалася Ряба:

«Ти ба,

Регочуться он як... То, може,
Мені і справді під сідлом негоже?..»

Аж тут назустріч йде Овечка.

Корова їй: — Скажи своє словечко...

Сідло оце наділа я. Мені

Воно хоч личить, а чи ні?

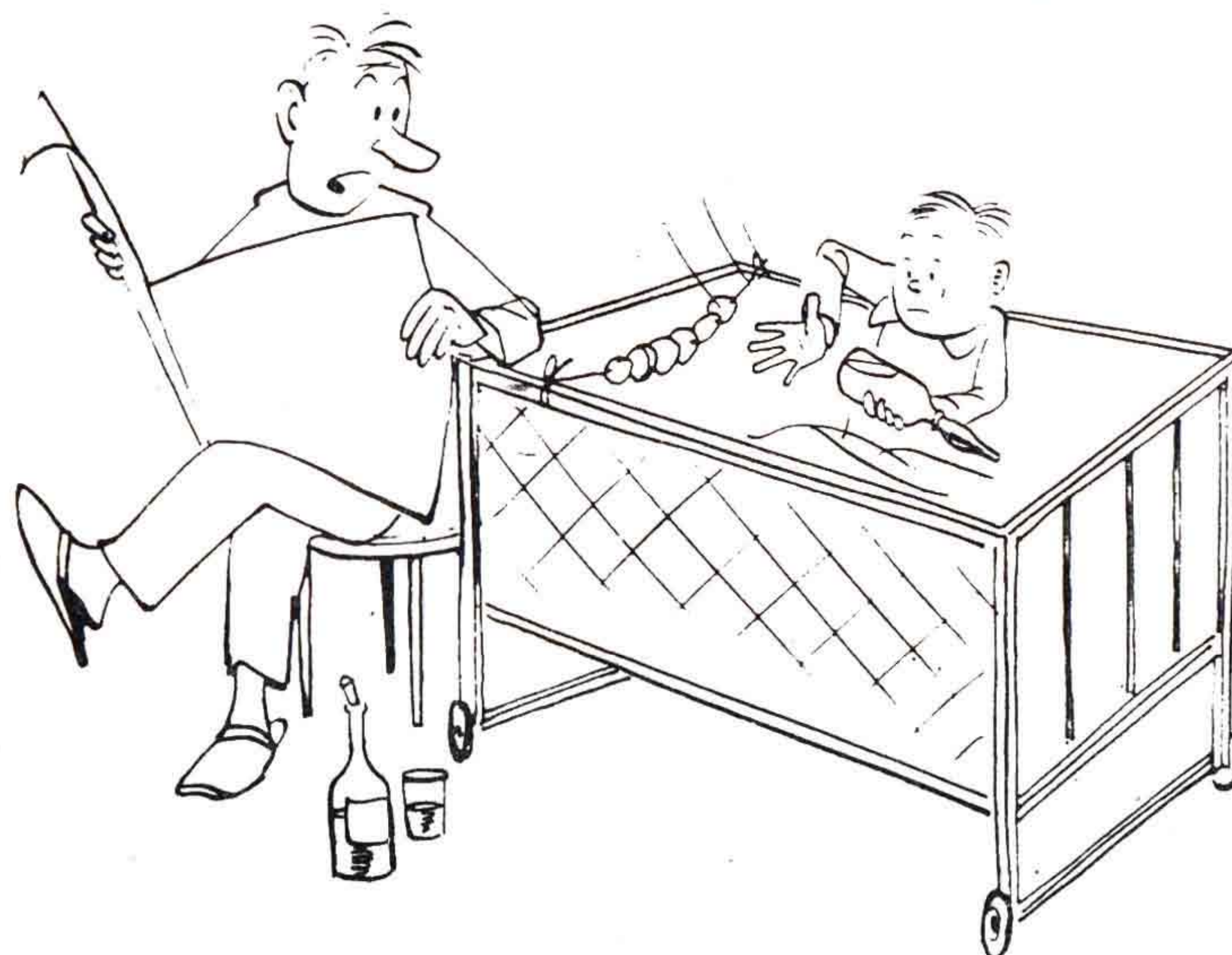
— Звичайно, личить! Річ чудова ця
Якраз тобі найбільше до лиця!
Нічого кращого не знайдеш од сідла
такого!
— Ну, то спасибі. Прощавай, небого!
«Я ж сумнівалася...» — подумала Корова.

* * *

Що значить вчасне,
принципове слово!

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— І де він цього навчився?!

Жінчині іменини

— Вставай-но, жіночко, вже ранок,
І подавай мерщій сніданок,
А то залишимося голодні!
Та не печалься і не плач —
У чому справа? Ах, пробач,
Ти ж іменинниця сьогодні!

Махаєш віником під носом,
Пройшлась би краще пилососом —
Куди ті віники вже годні,
Не тямш, скільки не товкмач!
Що? Сльози знову? Ах, пробач,
Ти ж іменинниця сьогодні!

Не хмурся, любя; прийдуть гості,
Ще буде співів, жартів, тостів!
Готуй закусочки холодні,
Засмаж курча, спечи калач,
Усе, що треба, передбач —
Ти ж іменинниця сьогодні!

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

«Ой, летіли білі гуси...»

Літературні пародії

БАЛАДА ПРО ЗАГУБЛЕНІ СЛОВА

Аж зміліе бабусина хата, ойойой,
Хата, хатуся, хатинонька,
Хатусенька, Хата Стріхівна, ой.
— Заворожи мені, бабченько, ояя,
Вабусинько, бабуліна, бабусенця.
Ой, гаряча, ой, бабулик, ойойойечки...

У Наді світилось вишневе коліно,
І рипала музика коло клубу.

Дуже од спеки гула голова,
Чекав я листа і рибного ранку,
І стали в мені проростати слова...

Уже вкипіла стручкаста квасоля
І замішались коржі із маком.
А я розгубив слова серед поля...

Іван ДРАЧ.

Знімали сукенку з квасолі, квасолечки,
Квасольки, квасолиненьки,
квасолішечки

І кидали у юшку її, аж ойечки,
Гей бо ж, ойойойечки, ойойойшечки.

Була в мене дівуля, дівчиниська,
дівувальниця,
Діволюбна, дівогоречко, дівокалина,
Ішов я до неї, гей бо ж,
та й цілуватися
І братися, хапатися за вишневі коліна.

Ойечки, ойойойечки, ойойойюсіньки,
Гей бо ж та й ояя, та й ойойойя!
Тільки торкнувся я, оєчки,
до Надюсіньки,
Слова проросли по одному і по двоє.

Ішов мимо комори, гей бо ж,
мимо білої,
Мимо макітри з варениками,
мимо квасолі,
І слова, як порох, гей та й облетіли
І розсипалися, розкотилися.
розбіглися серед поля.

Не зберу тепер їх ні в полі, ні біля гаю,
Ні біля хатиноньки, хатусеньки, хати,
І через те, як слово яке пригадаю,
То можу його цілий день повторяти.

Віталій ГУНЬКО.

с.мт. Андріївка
Балаклійського району
Харківської області.

КУДИ ВИ?

— Куди поспішаєте, білі хмаринки?
Мовчать.
— Знову запитую, вкрай спантеличена:
— Куди поспішаєте, білі хмаринки?

(Людмила ЮХИМЕНКО,
«Коханому». Альманах «Вітрила»,
1970-71 рр., стор. 144).

Я відкидала дрібні думки.
Я думала думу велику
Раптом на небі з'явилися хмарки
І збили мене з пантелику.

Я ченаю. А їх уже сотні летять —
Білих, темних і сивих.
А в мене вже горло зболіло кричать:
— Хто ви? Звідки? Куди ви?

Євген ГРИШКУН.

СІНО І КОЛІНО

Громадили сіно в сусіди.
Маринка — аж ген біля сонця.
Тільки срібло колінець тремке
Чебрецевий розхлюпує лоскіт.
Пахощі сіна у сні воскреслі...

Тільки срібло колінець тремке
Місяченьками світить, світить.

(Володимир ГРИПАС, збірка
«Чебрецева павідь», стор. 28,
«Молодь», 1973 р.).

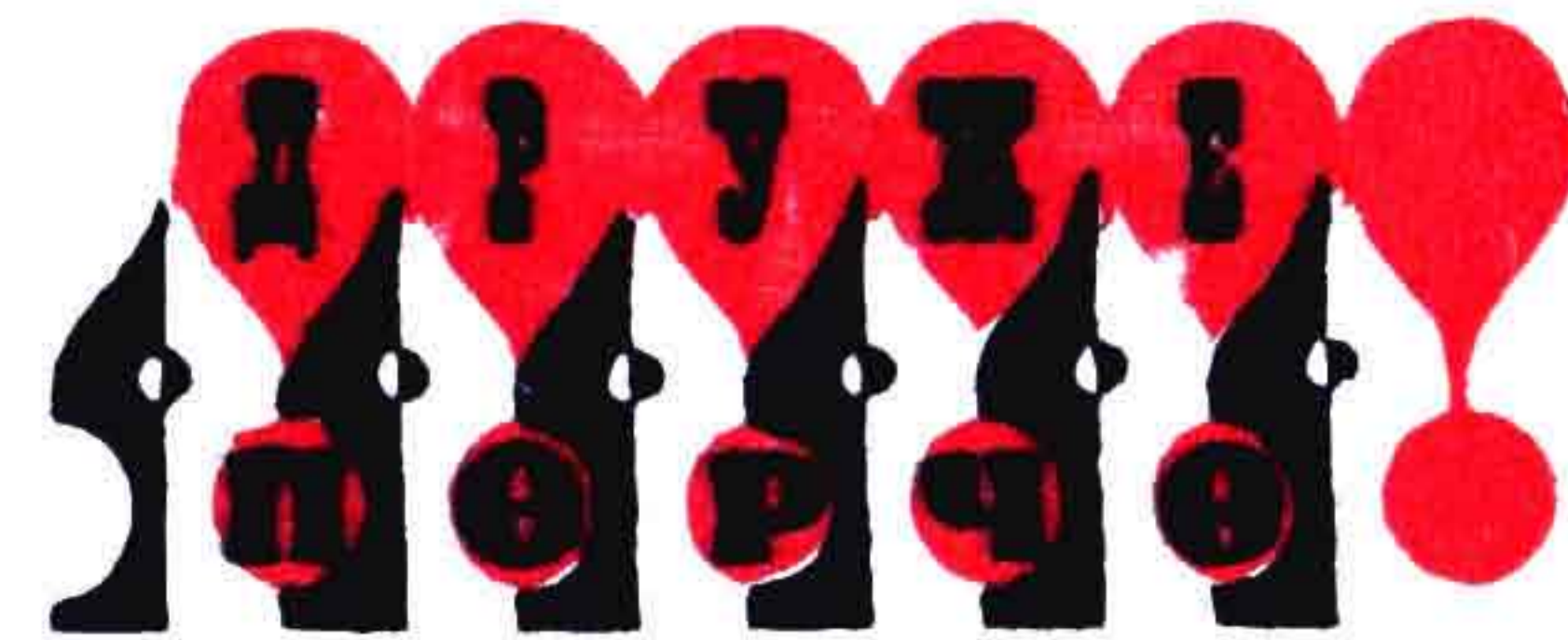
Громадили в сусіди сіно,
Маринка ж задихався од млости:
Маринка хлюпала коліном...
П'яний чебрець... приємний лоскіт...

Весь день сидів я край віконця:
В Маринки плаття модне, «міні».
Вона була аж біля сонця,
А в неї — місяць на коліні.

Вночі була ще мука гірша,
Не міг я спати, серце мліло,
В думках творив до ранку вірша
Про лоскіт, сіно і коліно.

Іван ПОЛІЩУК.

с. Василів
Білоцерківського району
Київської області.

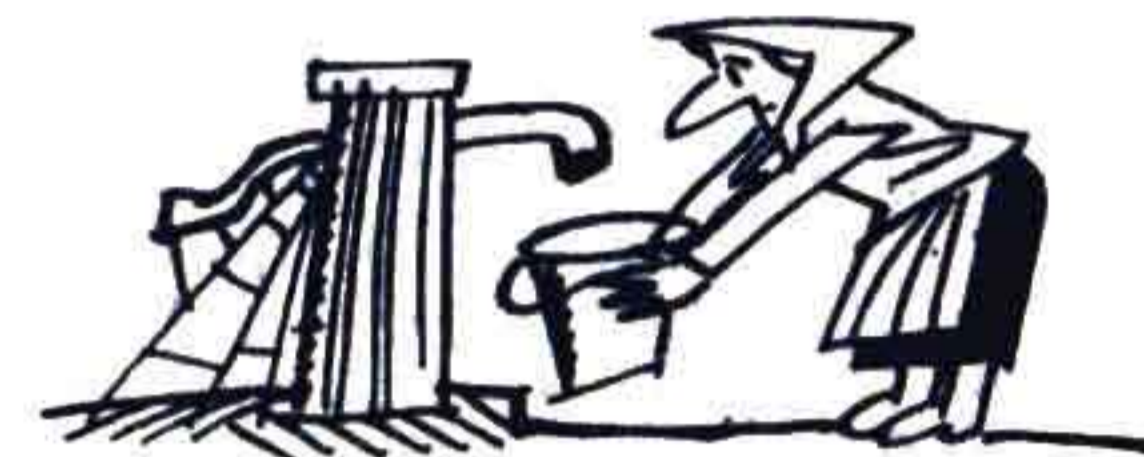
Відомо, що український чорнозем надзвичайно родючий. Встроми, кажуть, голоблю — дерево виросте. А от, цікаво, що воно виросте, коли в землю садити не голоблі, а металеві труби?

Подібний експеримент, між іншим, у нашому селі провели два вельмиповажні трести: «Укрчорметпромводопостачання» (замовник) і «Ворошиловградважспецбуд» (підрядник). Вони закопали в землю сталевих труб на 30 тисяч карбованців і запевнили нас, що це буде водопровід. Три роки ждемо ми врожаю з цього щедрого посіву, а його чомусь нема. Не видно водопроводу. До речі, і керівників обох вельмиповажних трестів — тт. Цапина та Колесникова — теж не видно.

А жаль. Як не водопроводом, то хоч би ними помилувалися...

В. БАСАРГІН.

Село Раївка
Слов'янського району
Ворошиловградської області.

Дивно мені чути, що люди відвідують спортивні секції або групи здоров'я. Я, наприклад, там не буваю. І все-таки маю реакцію боксера, бігаю із швидкістю олімпійського чемпіона-спринтера, граю двопудовими гириями. До того ж маю напрочуд гострий зір і тонкий слух.

Цими якостями я завдячую працівникам комунальної служби Запоріжжя. Не всієї служби, а лише тієї, що відповідає за вивезення сміття від будинків. За її інструкцією спецавтомашина повинна перебувати в обслуговуваному пункті, себто дворі, не більше двох хвилин. До того ж ніхто не знає, коли вона з'явиться. Навіть солдатів для збору по тривозі дають більше. А нам, мешканцям будинків, де немає сміттєпроводів, потрібно, почувши закличний звук ріжка, не тільки одягнутися, а ще й збігти з п'ятого поверху з двома переповненими відрами.

Після тривалого тренування я навчився це робити. Моєму сусідові бракує такої жвавості, тому він прокидається рано-вранці, задалегідь одягається, готує відра і чатує на стартовій позиції біля під'їзду. Але він пенсіонер — має час сидіти. А нам, сидячи на зарплаті, треба бігати.

М. ВОЛОДКОВИЧ.

Розтлумач, будь ласка, яка тривалість періоду, відомого під назвою «найближчий час». У нас, в Івано-Франківську, єдиної думки щодо цього немає. Приміром, головний інженер фурнітурного заводу Б. Р. Прохасько стверджує, що «найближчий час» — величина необмежена. Ми намагаємося перекопати його в протилежному, але марно. Спробуй це ти зробити. Для чого? Поясню.

Медики знають, скільки неприємностей зазнають хворі, у яких вени тонкі або глибоко розташовані, поки медсестра потрапить у них голкою. Я розробив метод, що набагато полегшує цю маніпуляцію. Міністерство охорони здоров'я рекомендувало його до запровадження. Ще позаторік обласне аптекоуправління звернулося до дирекції фурнітурного заводу з проханням виготовити 200 джгутівих комплектів, необхідних при застосуванні мого методу. Тоді ж головний інженер Б. Р. Прохасько пообіцяв виконати замовлення найближчим часом, не пояснивши, яке поняття вкладає він у ці слова.

Чекасмо не тільки ми. Ченають хворі. Та Богдан Робертівич спокійний — не йому ж болить.

І. МЕЗІН,
лікар.

ЦИРК, ТІЛЬКИ ЦИРК!

Натрапив якимось Володимир Антонович Нікулін (а він кохається в літературі) на байку Глібова «Паперові квіти», де перший теоретик космонавтики від гумору та сатири пише:

Чого тепер не вміють люди!
Без коней їздять, — ще колись
І не такеє диво буде:
От-от, — дивись —
На Місяць злізуть панувати
І там почнуть
По-своєму порядкувати,
Ще й земство заведуть...

Ну, подумав, щодо «земства», то це питання ще, як той казав. Але щодо Місяця—правда. Он у моїй установі браві хлопці давно вже, стрибаючи з трапеції на трапецію, навіть ногами за місяць чіпляються і гойдаються на ній догори дригом. І без коней їздять — на осликах, на собачках, на велосипедах. Та й не такі дива роблять: вогонь глотають, в одну секунду з яйця горластого півня вилуплюють... А яке ж би, подумав, і собі диво вигадати? Та й замислився Володимир Антонович, кріпко замислився. Перебрав у пам'яті різні професії, профілі, жанри... Та враз як підхопився, як гукне: «Цирк, тільки цирк!» Та так гарно гукнув, що аж у видавництві «Мистецтво» почули. А почувши, узяли та й випустили у світ збілочку, що так і зветься: «Цирк, тільки цирк!» і яку упорядкував він же, Володимир Антонович, — директор Київського державного цирку.

Отких би веселих директорів та побільше! Це, звичайно, не натяк на те, щоб усі директори перетворювали свої установи на цирк, хоч у декого із них трапляються в штаті такі ілюзійні та еквілібристи, що ну! Вміють і «очі відводити», і вигинатися не згірше циркових артистів.

Книжечка вийшла весела, дотепна, гарно художньо оформлена, з добрим смаком упорядкована. Читаєш, а тебе так і смикає дременути до цирку, куди йдуть:

Дитя і воїн, син і мати,
І наймолодший, і старий
Сміятись, тішитись, плескати...

Це писав Максим Тадейович Рильський, віршем якого й відкривається збілочка. Лірик писав! Упорядник цим самим ніби підколює наших гумористів та сати-

риків, які не мають тісного контакту із цирком (а де хто, кажуть, ще жодного разу в нім і не був). Спасибі, Сергій Іларіонович Воскресенко порятував честь веселописців — у книжці вміщено його «Пісню про цирк», в якій автор категорично твердить:

В цирку — сміх і веселі розваги,
Тут привітно й приємно завжди.
Той, хто хоче навчитись відваги,
Хай частіше заходить сюди!

Але перш ніж заходити туди, де, за словами поета, живе вічно юне і вічно нове уміння Лазаренка і Дурова, радимо прочитати «Цирк, тільки цирк!» Для психологічної підготовки. У ній можна знайти не тільки веселі анекдоти та малюнки, не тільки гумористичні твори радянських та зарубіжних письменників про цирк, а й розповіді про свої чудернацькі пригоди самих артистів цирку. Карандаш, наприклад, пишається тим, що в Італії загітував молоденьку вродливу черницю піти в кіноактриси. Дуже повчальну пригоду навів Леонід Енгібаров. Він, зокрема, пояснив, що таке слава. Цю розповідь корисно прочитати не тільки простим смертним, але й тим, що, висолопивши язик, ганяються за славою, або тим, які думають, що вже покляли її собі під подушку. Юрій Нікулін (ніякий не родич упорядника збірки) гірко скаржиться: його одна буфетниця зарахувала до... «алкашів». А Олег Попов ділиться своїм досвідом про те, як він був самураєм. А як це в нього вийшло — не станемо переказувати, хай покортить, поки придбає книжечку «Цирк, тільки цирк!» Тим паче, що, придбавши її, лаяти нас не будете, бо в книжечці знайдете такі ліки, яких не порекомендують і в журналі «Здоров'я». Це — сміх.

Р. S. (без Р. S. не можна обійтись, як без того «ла-ла» в сьогоднішніх піснях). Не завадило б, якби у майбутньому книжка ця стала значно ширшою і товщою. Щоб у ній можна було знайти і інтермедії вертепної драми (бо ж «вертеп», власне, піонер цирку у нас), і розповіді про родича славного Володимира Дурова — народного артиста СРСР Юрія Дурова, про Івана Піддубного та Василя Куценка, про клоунів П. Копита, В. Байду, К. Мусіна та братів Ширманів, про, про...

Анатолій КОСМАТЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ніночко, зачекай хвилинку, я тільки по 01 подзвоню...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Перець одержав листа про те, що у колгоспі ім. Котовського (село Коритне Білогірського району) вівчарник потребує ремонту, вівці в ньому утримуються у вкрай незадовільних умовах.

Начальник Хмельницького обласного управління сільськогосподарства тов. Сирваровський повідомив, що наведені у листі факти підтвердились. Нині покрівлю вівчарника відремонтовано, стелю утеплено, приміщення очищено від гною, поліпшено годівлю й утримання овець.

★ Мешканці м. Кіровограда поскаржились на те, що одна з міських бань вже багато часу закрита на ремонт, проте коли він закінчиться — невідомо.

Заступник міністра побутового обслуговування населення УРСР тов. Ємець сповістив редакцію, що ремонт згаданої бані вже закінчено і вона функціонує. Крім того, до плану 1974 року вилучено будівництво

у Кіровограді нової бані на 200 місць.

★ Завідуюча складом ресторану мотелю «Дружба» Маркова В. Д. зловживала, порушувала правила радянської торгівлі; зокрема, вона закуповувала винно-горілчані вироби у магазинах, а продавала їх по ресторанных цінах.

Лист про це надійшов до редакції.

Начальник Комінтернівського райвідділу внутрішніх справ м. Харкова тов. Єна повідомив, що факти підтвердились. Під час перевірки на складі виявлено непростемпельовані 270 пляшок столичної горілки, 100 пляшок віскі, 540 пляшок адміралтейської горілки, шампанського — 500 пляшок, портвейну — 525 пляшок. Усе це при реалізації, звичайно, продавали по ресторанных цінах.

За грубе порушення правил радянської торгівлі Маркову В. Д. з роботи знято і з системи тресту ресторанів звільнено.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11 (933).
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 29. IV. 1974 р. Підписано до друку 15. V. 1974 р. БФ 10024.
Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друку. арк. 2. Умовн.-друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02201. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал и обработал Александр ЛЕБЕДЕВ для <http://perec-ua.livejournal.com/>

ВІЙСЬКОВО-ПРОМИСЛОВИЙ КОМПЛЕКС

